

Szerelemből hivatás

Horváth Dávid hat éve vette első régi Land-Roverét, és egyből a rabjává vált. „Nagyon szerethető autó, a formája olyan, mint óvodáskorom első rajza. Egyszerű és jó megoldások jellemzik, gondolok itt a szervómentes kormányra, a csörgő-zörgő laprugós futóműre, amellyel a legkisebb kátyút is észre lehet venni, a műanyag szinte teljes hiányára és a szinte örökéletű alukarosszériára. Egy luxusterepjáró sosem adja vissza azt, amikor terepezés alkalmával a talpad alatt érzed a földút kátyúit, hallod a váltó reccsenését, a szél süvítését leszedett ponyvával. Sok hibája ellenére csodás élményautó!” A rajongás arra sarkallta Dávidot, hogy felújítson egy-egy példányt, majd egy határozott váltással hátrahagyta a válság sújtotta építőipart, s megnyitotta a Landy Centert. Munkáját ketten segítik: felesége, Kinga az irodai ügyeket intézi, Bakonyi Károly pedig a betérő gépek gyógyításában működik közre. Ottjártamkor egy másik második szériás 88-ast készítettek fel az OT-vizsgára, illetve egy muzeális minősítésű, 1973-as gyártású 109-esen végeztek esztétikai beavatkozásokat. „Nagyon szépen újították fel, de akad rajta egy kis munka. A restaurátor ugyanazokat a hibákat követte el, mint annak idején én az első autónom.”

dulaton már nem ennyire eleven. Mindenesetre ahhoz képest, hogy egy négy és fél évtizede készített puritán terepjáróban ülünk, meglepően hatékonyan gyorsulunk és lassulunk. Ez a kis tömegnek is köszönhető, ami persze viszonylagos,

mert idefent, a csupafém fülkében többnek tűnünk, mint másfél tonna.

Közben megtudom, hogy a Svájcban származó kocsin csak a szokásos helyeken akadt némi rozsdá: a tűzfalon, a taposón és a nyúlványokon. Az

oxidáció mellett egy korábbi kontármunka is feladatot adott, az alváz hátsó részét cserélni kellett. „Így sem volt nehéz dolgunk, jó alapanyagból dolgoztunk, a svájciak nem buherálnak, mint a britek; az angliai beszerzést azért is kerülöm, mert az ottani autók rendszerint szét vannak rohadva. Miután beszereztünk egy tisztességes példányt, szabad a pálya, mert minden alkatrész kapható a kocsihoz – leszámítva az első szériát –, ráadásul szinte annyért, mint a Nivához.”

Nincs akadály

Az ismerkedés percei után rátérünk a tárgyra – meredélyeken ereszkedünk le és kaptatunk fel. Egy majd három méter magas „fal” előtt kísérröm arra kér, álljak meg, másszunk lassan, felezővel. Meghúzom a kart, egyest kapcsolok, Dávid tanácsára csak egészen kicsi gázt adok, és neki az emelkedőnek. Alighogy a hátsó kerék elkezd kapaszkodni, elfogy a lendület, egy helyben állunk, pontosabban intenzív ássással közelítünk a Föld tömegközéppontja felé. Dávid felkiált: „A szabadonfutó...!” Végig kétkerék-